

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความรู้สึกดี
ที่เรียกว่า...

ทดลองอ่าน

ความ
ที่

ทดลองอ่าน

บอสหน้าตาย

กะ

ป๋ม ลอแรงค์

นายน้อย

พิมพ์ครั้งที่ 12

บอสหน้าตายกะยัยสาวค์

นายน้อย

"โกรธทำไมครับ คุณเองไม่ใช่หรือที่อยากมีเวลาอยู่ด้วยกัน"

"แล้วยังไง"

"ก็...Just like my propose ผมอยากใช้เวลาต่อจากนี้มามีคุณรวมอยู่ด้วย แต่...
ใจร้อนนิดหน่อย อยากเริ่มตั้งแต่วันนี้เท่านั้นเอง"

คำนำ

แม้วันเวลาที่เราร่วมเดินทางมาจากจุดเริ่มต้นของแจ่มใสด้วยหนังสือแนว 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' จะผ่านไปนานเท่าไร หากสิ่งที่ยังชัดเจนอยู่ในใจคือ ความทรงจำและความสุขจากเรื่องราวที่เราได้ร่วมแบ่งปันกับนักอ่านเสมอมา ชื่อของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ยังคงถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยในหมู่นักอ่านอยู่เรื่อยๆ ซึ่งสำหรับนักเขียนและคนทำหนังสืออย่างพวกเราแล้ว นับเป็นเรื่องน่ายินดีและภูมิใจอย่างยิ่ง เมื่อหนังสือที่พวกเราทำด้วยความตั้งใจกลายเป็นความรู้สึกดีที่ประทับแน่นอยู่ในหัวใจของนักอ่านเช่นนี้

การกลับมาอีกครั้งของ 'ความรู้สึกดีที่เรียกว่ารัก' ก็เพื่อขอบคุณนักอ่านที่อยู่ร่วมกับเราในการเดินทางอันแสนยาวนาน และเพื่อมอบความสุข สดใส ละมุนละไม ของความรักให้กับนักอ่านรุ่นใหม่ๆ ได้รู้จัก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือของเราจะทำให้ นักอ่านทุกท่านมีช่วงเวลาอบอุ่นและสามารถยิ้มได้ด้วยหัวใจที่เต็มเต็มด้วยความหวานล้ำ ไปด้วยกันค่ะ

'บอสหน้าตายกะยัยสองค์' ผลงานของ 'นายน้อย' ที่อยู่ในมือนักอ่านในตอนนี ดูจากชื่อก็เดาได้ไม่ยากว่าต้องเป็นเรื่องราวของหนุ่มสาวชาวออฟฟิศอย่างแน่นอน จุดเริ่มต้นความสัมพันธ์ของ 'สองค์' พนักงานสาวหน้าหมวยกับบอสหน้าตายนายฝรั่ง นามว่า 'โทมัส แบรินดอน' ก็เพราะเขาต้องการงานที่เพอร์เฟกต์ที่สุด จนเธอต้องอยู่ แก่โปรเจกต์กับเขาหลังเลิกงานทุกเย็น แต่แล้วเขาก็เริ่มทำตัวแปลกๆ ซึ่งก่อให้เกิด ความปั่นป่วนขึ้นในหัวใจ จนเธอต้องหาวิธีมาพิสูจน์ว่าแท้จริงแล้วเขารู้สึกอย่างไรกันแน่ เพราะหน้าที่ๆ ที่เขาแสดงออกมานั้นทำให้เธอดูไม่ออก แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผู้ช่วย หนุ่มหล่อที่หามาจะทำให้เรื่องราวยิ่งยุ่งไปกันใหญ่หรือไม่ เพราะเขาคอนนั้นดันตกหลุมรักเธอซะนี่ อย่างมัวแต่สงสัยแล้วพลิกหน้ากระดาษไปหาคำตอบกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

นายน้อย

นายน้อยเป็นคนเขียนนิยายรักที่คนมักเข้าใจว่าเป็นผู้ชายจากนามปากกาเรียนจบด้านภาษา แต่ไม่ได้ใช้งานอย่างที่ตัวเองตั้งใจไว้ เริ่มซีตๆ เขียนๆ ตอนอยู่ ม.3 และส่งวนต่อให้เพื่อนอ่าน สิ่งที่ทำให้ดีใจมากคือการที่เพื่อนต่างห้องเดินมาถามว่าตอนใหม่มาหรือยัง

มีนิยายเล่มแรกเมื่อปี 2546

ปัจจุบันได้ลองทำงานในหลายสาขา

แต่มักเกี่ยวข้องกับงานสร้างจินตนาการเป็นส่วนใหญ่

พูดคุยกันได้ทั้งทาง facebook และ twitter : iamnainoi

หากพบว่านายน้อยดิ่งมากกว่าพูดถึงเรื่องงาน

แปลว่าคุณเจอถูกคนแล้ว

แนะนำตัวละคร

- สอางค์ (เอ็ง) สาวออฟฟิศ เชื้อสายจีน อาศัยอยู่กับอาม่าและหลานสามคนที่มาอยู่ด้วยชั่วคราว (ลูกของพี่ชาย) เป็นคนเข้าข้างตัวเอง คิดอะไร จุกจิกแบบผู้หญิง ใช้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผลบ่อยๆ ตัดสินใจอะไรต่างๆ คิดเองเออเองเก่ง เป็นคนจิตใจดี ชุ่มช่ำ แล้วก็เชื่อกว่าที่ตัวเองคิด มักจะแก้ตัวแทนการขอโทษ ไม่ถามอะไรตรงๆ ทั้งที่สงสัย
- โทมัส แบรินดอน หนุ่มอเมริกัน มาทำงานในประเทศไทย เป็นเจ้านายของสอางค์ ตามคำอธิบายของเธอ เขาเป็นคนเจ้าระเบียบ รักความสมบูรณ์แบบ ดุดี แต่ดูเกินไป ความจริงเขาเป็นคนที่แยกงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน เวลาอยู่กับตัวเองจะสบายๆ กว่าที่คิด หรือเวลาอยู่กับสอางค์นอกเวลางานจะค่อนข้างขี้แก้ง และชอบแซว เป็นคนที่เน้นการกระทำมากกว่าคำพูด
- องค์อร์ (ส้ม) เพื่อนของสอางค์ตั้งแต่มัธยม เป็นมนุษย์ไม่มีพิษภัยที่ทางบ้านรวยมาก จนว่างมาวุ่นวายกับเพื่อนได้ตลอด เห็นเรื่องรักของอีกฝ่ายเป็นเรื่องบันเทิงของตัวเอง สนุกกับทุกเรื่องที่ทำ
- แกรริก หนุ่มอิตาลีเยน คนรู้จักของส้มที่เจ้าตัวพามาเป็นตัวแปรของเรื่อง ระหว่างสอางค์กับโทมัส เป็นคนสบายๆ ไม่ยึดติดกับอะไร รักชีวิตโสด เห็นว่าเรื่องที่ส้มเสนอมาเป็นเรื่องสนุก จึงตกลงเข้าร่วมขบวนการด้วย

•
unkit
1

แม้ว่าจะเลยเวลาเที่ยงมาแล้วก็ตาม แต่พนักงานส่วนใหญ่ในออฟฟิศยังคงนั่งทำงานง่วนอยู่ตามโต๊ะของตนโดยไม่มีที่ท่าว่าจะลุกไปไหน ดังนั้นพอมีเสียงใครสักคนเริ่มเรียกหาป้าแม่บ้านให้ออกไปซื้อข้าวกลางวันมาให้รายการอาหารยาวเหยียดจึงถูกส่งต่อกันมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

"ใจเย็นๆ ค่า ป้ามีแค่สองมือนะ ถือมาไม่หมดสามสิบกล่องหรอก"

"โธป้า ถือ้วยกน้ำหนักออกกำลังกายก็แล้วกัน พวกเราลงไปซื้อเองไม่ได้จริงๆ" พนักงานชายสวมแว่นหนาร้องบอกด้วยน้ำเสียงใกล้เคียงเต็มที

"เกิดอะไรขึ้นหรือคะ ทำไมวันนี้ถึงนั่งกันเต็มออฟฟิศได้ ทุกที่ไม่ทันเที่ยงก็หายกันไปหมดแล้ว"

"พายุลงในที่ประชุมเมื่อเช้านะสิ บอสใหม่ของป้าอย่างโหดเลย!"

"จริงหรือคะ" ถามอย่างไม่ค่อยเชื่อนัก "เห็นแก้มักักป้าทุกเช้า ดูไม่น่าจะเป็นคนดูอะไร"

"น้อยชะที่ไหนล่ะ ป้ารีบลงไปซื้อข้าวให้พวกเราก่อนดีกว่า หิวจะแย่อยู่แล้วเนี่ย"

"ค่าๆ คุณเหนื่อย ไปได้คะ" แม่บ้านวัยกลางคนรับคำแล้วรีบลงลิฟต์ไป

ตามคำขอ

เฉื่อยหรือนายพิระที่เพิ่งล้างหัวเสร็จหันมาทางหญิงสาวซึ่งนั่งก้มหน้าดู
ป้んばんานในมือเป็นระวิง ๆ ห่านาที่เธอจะเหลือบตาขึ้นมองนาฬิกาตั้งโต๊ะ
ที่คิดไปเองว่าเดินเร็วยิ่งกว่าวันไหนๆ

ความรู้สึกตอนนี้ไม่ต่างจากตอนทำข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยเลยสักนิด
เวลาก็ไม่มี ดีใจหยกก็ได้ ถ้าเสนองานลวกๆ ไปตอนนี้มีหวังโดนสวดกลับมา
อีกแน่ๆ

"เอ็งไม่กินอะไรหรอ ป้าเขาลงไปแล้วนะ"

"ไม่เอา! ใส่แว่นหนาขนาดนั้นแล้ว ดูด้วยสิว่าเพื่อนยุ่งแค่ไหนไอ้คุณเฉื่อย"

"อ้าว ยายนี่ โดนแก้งานแล้วอย่าพาลเตะ คนเขาอุตุสำหรับหวังดี"

"เออๆๆ งานนายเสร็จแล้วก็ไปรอข่าวเสียบๆ ไป" มองนาฬิกาแล้วต้อง
ห้ามใจหยุดต่อปากต่อคำ

อีกสิบนาที ไอ้...จะทันมั้ยเนี่ย

"ตายๆๆ โดนปีศาจเหยียบบอกตายแน่ๆ"

และถึงนายเฉื่อยจะเริ่มเห็นเมฆดำบนหัวเพื่อน ก็ยังไม่วายทิ้งทำให้
คนนั่งหน้าตมหงุดหงิดเล่นๆ ว่า

"อีกไม่ถึงสิบนาที ยังไงก็ไม่ทันหรอกเอ็ง โดนแน่ๆ โดนๆ แน่ๆ โดนแน่ๆ
ไม่ล้อเล่นหน้า...แฮ้ย!"

คำอุทานตอนท้ายดังขึ้นพร้อมขวดน้ำที่ลอยผ่านหน้าไปอย่างฉิวเฉียด

"ใจเย็นดิวะเอ็ง!"

"ไม่ยุ่งไม่เย็นละ แชวอีกที แม่จะเอาให้หัวแตกเลย คอยดู!"

"กลัวแล้วจะ กลัวแล้ว"

เห็นท่าไม่ดี พิระรีบยกมือยอมแพ้ แล้วหลบหายเข้าไปหลังจาก
จังหวะเดียวกับที่เสียงโทรศัพท์มือถือของเธอดังขึ้นมาจากที่ไหนสักแห่ง
ใกล้ตัว หญิงสาวมองไปรอบโต๊ะที่รกรกยิ่งกว่ารังหนู เปิดหูรื้อนี้ หาที่มาของเสียง

อย่างโมโหโทโส

สาละวนอยู่นานจนเจอต้นเสียงในลิ้นชัก เธอไม่มีเวลาสงสัยด้วยซ้ำว่า
โทรศัพท์เจ้ากรรมไปอยู่ในนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ พอเห็นเป็นเบอร์เพื่อนรักก็ได้แต่
ถอนใจ เพราะถ้าวางสาย ต้องถูกตามตัวไม่เลิกแน่

รับๆ ให้มันจบๆ ไปแล้วกัน

"ยายสั่ม! โทรมาทำไม! ไม่รู้หรือว่าอเมริกาจะถล่มเมืองไทยอยู่ไม่กี่นาทีนี้
แล้ว!"

หญิงสาวใส่อารมณ์ราวกับกำลังรายงานข่าวสงครามก็ไม่ปาน ส่วน
ไอ้ประเทศมหาอำนาจที่พูดถึงก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เจ้านายสุดโหดคนใหม่ที่
ที่ถูกส่งตัวมาจากบริษัทแม่เมื่อสองเดือนก่อนนั้นแหละ

"ฉันไม่สนหรอกจะว่าใครจะถล่มใคร ฉันสนแต่ว่าใครก็ไม่รู้มีบอสใหม่
เป็นฝรั่งตาน้ำข้าว"

"โทรมาเรื่องแค่นี้อะนะ เตี้ยว...แป๊ปหนึ่งนะ"

เอ็งหรือสองงศ์ สาวมันแต่ชื่อเซยสนิท กรอกเสียงลงไปอย่างหงุดหงิด
หญิงสาวหันซ้ายหันขวา มองนาฬิกาอีกครั้งก่อนตัดสินใจทิ้งปากกาในมือ

แค่สามนาทีกงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

จากนั้นจึงมุดลงใต้โต๊ะ เตรียมหนีหาเจ้านายเต็มที แต่ต่อระแวงนิดๆ ไม่ได้
หญิงสาวชะงอกหน้าขึ้นมาเหนือโต๊ะ แอบมองไปทางประตูห้องเขา เห็นว่า
ยังปิดสนิทคืออยู่ เลยมุดลงไปอีกครั้ง

หน้าต่ามีหู ประตุมือช่อง ไอ้เรื่องแบบนี้ต้องระวัง ยังมีเจ้านายจอมเย็บ
สิ่งในออฟฟิศด้วยแล้วละก็...ยังต้องระวังเป็นสามเท่า

"อยากรู้อะไรก็ว่ามา"

องค์อรไม่สนใจเสียงขุ่น ถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้นทันที "เขาเป็นยังไงเล่า"

"จะให้เป็นอย่างไงละคุณสั่ม ฝรั่งมันก็ผมทองตาสีฟ้าเหมือนกันหมด
นั่นแหละ"

ในความ 'เหมือนกันหมด' สาวจ๋ไม่ได้เจาะจงลงไปว่าฝรั่งคนนั้นมีขนัยน์ตาสีฟ้าหน้าทะเลคมกริบ โดยเฉพาะเวลาตั้งใจฟังใครพูดด้วยแล้วยิ่งนำมองเป็นพิเศษ รวมถึงเครื่องหน้าเข้มแบบชาวตะวันตก จมูกโด่งเป็นสัน ผมนสีน้ำตาลอ่อนจนเกือบทอง รูปร่างล่ำสันแบบนักกีฬา รวมๆ แล้วหลอกใครว่าเป็นพระเอก คนเขาก็คงเชื่อ

"เหมือนกันหมดจริงอะ? ทุกที่คุณสาวจ๋ที่รักเจอฝรั่งมีแต่จะกรี๊ดใส่นี่อะ"

"กรี๊ดอะไร ไม่ใช่ทุกคนสักหน่อย" ตอบกลับไปอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียงนัก

ตลอดสองปีที่ทำงานที่นี่ หญิงสาวมักบ่นกับเพื่อนเสมอว่าเมื่อไหร่บอสเค้าจะเรียกชาวฟิลิปปินส์จะถูกส่งกลับไปประเทศไปเสียที แต่พอถึงเวลานั้นเข้าจริงๆ แถมบริษัทแม้อย่างส่งบอสหนุ่มผมทองตาสีฟ้าหน้าทะเลมาให้ เธอกลับปิดข่าวเงียบสนิท ไม่บอกใครสักคน

เพราะใครๆ ต่างก็รู้ว่าสาวจ๋สาวมั้นประกาศอย่างเป็นทางการตั้งแต่สมัยเรียนแล้วว่าสเปกหนุ่มในฝันต้องเป็นฝรั่งตัวสูง ร่างใหญ่ จู๋หมาลาบราดอร์ เดินเล่นในสวนตอนเช้าเท่านั้น ถึงขนาดเจ้าตัวเลือกเรียนนอกภาษาอังกฤษและเข้าทำงานในบริษัทต่างชาติก็เพราะหวังไว้ว่าสักวันหนึ่ง ถ้าสวรรค์มีตาคงเห็นความสามารถและส่งเธอไปยังโลกกว้างใบใหม่ ไฉนเลยว่าจะต้องมีหนุ่มหล่ออย่างคริส อีแวนส์รออยู่ด้วยนะ

"หรือเขาพุ่งโร หัวล้าน หน้าตาน่าเกลียด" เพื่อนสาวตั้งข้อสันนิษฐาน

"เปล่า..."

"งั้นก็แสดงว่าหน้าตาดี"

"ก็...ดี" ตอบอย่างเสียไม่ได้

"แล้วทำไมล่ะ หรือเขามีเมียหุ่นนางแบบ แถมลูกชายน่ารักอีกสองคน"

"โสดสนิทเลยต่างหาก" เเท่าที่รู้มานะนะ

"งั้น...หรือว่าเขาเป็นเกย์" ปลายสายสรุปเอาง่ายๆ

"ใช่ที่ไหนเล่า"

"อ้าว แล้วทำไมเขาถึงไม่น่าสนใจสำหรับแก"

"ก็...ความเข้าใจภาษาไทยเขาดีเกินไป" คำตอบเฉยเฉยยิ่งทำเอาองค์อร
งงเป็นไก่ตาแตก

"อะ ความเข้าใจอะไรของแก ฝรั่งเศสบสูตรเขาห้ามเว้าไทยหรือไง"

"ไม่ใช่อย่างนั้น จะให้บอกไงดี คือ...ไ้เวลาปกติเนะ เขาก็พูดไทยบ้าง
อังกฤษบ้าง แต่เรื่องฟังเนี่ย อยาได้นิทานะแก รู้หมดทุกคำ ยังกะอยู่เมืองไทย
มาลึกลึบปี ทั้งที่เพิ่งถูกส่งตัวมาแท้ๆ แล้วอาทิตย์ก่อนนะเขาวิจารณ์โปรเจกต์
ของฉันทกลางที่ประชุมเสียไม่มีดี ทั้งที่ฉันทหลุดลัดบอดนอน ตาเป็นหมีแพนด้า
มาตลอดทั้งเดือน แกมยังสั่งให้อยู่แกโปรเจกต์กับเขาทุกเย็นอีก จะบ้าตาย"

"เหตุผลล่ะ"

"เหตุผลนะเธอ 'ผมต้องการงานที่เพอร์เฟกต์' " หญิงสาวดัดเสียงต่ำ
อย่างหมั่นไส้ "บ้าอำนาจจะตาย อีตานี้เนะ"

พอได้พูดแล้วก็เหมือนไม่มีอะไรมารั้งการเฝ้าของเธอไว้ได้อีก สวางค์
ใส่อารมณ์เล่าต่อเป็นฉากๆ โดยไม่รู้เลยว่าพายุร้ายกำลังจะพัดเข้ามาในอีก
ไม่กี่นาทีนี้

"เขาร้ายจะฉันทมากนะสิม ภายได้รอยยิ้มสดใสแบบ 'เมกันจ่า' ผู้ชาย
แบบเขาไม่ต่างอะไรจากหนุ่มเอเชียที่ยังชอบกดผู้หญิงไว้ได้เข็มขัดหรือก"
คำอธิบายของสวางค์เล่นเอาอีกฝ่ายหัวใจแทบหล่นไปที่ตามุ่

"เดี๋ยวนะ นี่แกอย่าบอกนะว่า...แกกับเขา"

"ฉันทกับเขาอะไร" พอไล่ตามความคิดเพื่อนทันทีโวยลั่น "จะบ้าหรือ!
ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันทหมายถึงกดขี่การออกความคิดเห็นนะ ประมาณว่าผู้ชาย
ถูกเสมอ ผู้หญิงจะไปรู้อะไรทำนองนั้น"

"อ้อ...แล้วไป"

"แล้วบอสฉันทนะนะ นายโทมัส แบนรอนดอน หนุ่มอเมริกันวัยสามสิบ
สถานภาพโสด จบโทสองใบ ทำงานในบริษัทแม่มาสี่ปี ได้เลื่อนขั้นตลอด

ทุกอย่างเลิศหมด อนาคตสดใส แต่พี่แกดันคิดแผลงๆ ย้ายตัวเองมาประจำ สาขาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยเหตุผลแบบฝรั่งผู้แสวงหาความท้าทายอะไร ของเขานั้นแหละ แถมเข้าใจภาษาไทยดีเกิน ไม่รู้หัดมาจากไหน ป้าแม่บ้าน ชอบบอกว่าเขาอัยยาศัยดี ดีตายละ เขาน่ะ..."

"ทำไม"

"เป็นมนุษย์ชอบจับผิดนะสิ!"

"อ้าว เป็นงั้นไป"

"เออสิ แล้วถ้าเขาจับผิดทุกคน ฉันจะไม่บ่นสักคำเลย นี้อะไรจับผิด แต่ฉัน ทั้งตอนประชุม ทั้งงานเอกสารเล็กๆ น้อยๆ เขาว่า 'คุณสาวกั๋ ภาษาอังกฤษของคุณดีมาก ผมยอมรับ แต่ความรอบคอบของคุณเอาไป ศูนย์คะแนน ทำงานที่นี้มาตั้งหลายปี น่าจะรอบคอบให้มากกว่านี้หน่อยนะ ไปแก้คำผิดสิบที่นั่นมาใหม่แล้วเอากลับมาให้ผมดูภายในยี่สิบนาทีนี้ " สาวกั๋ ดัดเสียงต่ำ เลียนท่าเหมือนตอนเขาพูดเป๊าะ "หมั่นไส้! ตานั่นเคร่งยิ่งกว่า ซิสเตอร์สมัยเรียนอีกนะสิ้ม"

"โธ่ เอ็ง ไม่เอาনা เขาอาจจะอยากให้งานออกมาดีจริงๆ ก็ได้"

"หออะ เขาน่ะปีศาจชัดๆ Devil wears Prada Gucci Armani Whatever เลย!" สาวกั๋ใส่อารมณ์ทุกคำด้วยความหงุดหงิด

และเพราะมัวแต่เฝ้าที่อยู่ได้โตะ จึงไม่ได้สัมผัสถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไป รอบตัว รวมทั้งใครบางคนที่มายืนฟังเธอร่ายประวัติเจ้านายใหม่ยาวเหยียด ตั้งแต่ต้น

"เนี่ย เดียวก็ต้องเข้าไปเจอปีศาจอีก บอกเลยว่าเมื่อมาก เขาน่ะ..."

พอหญิงสาวอ้าปากจะเฝ้าต่อ เสียงทุ้มต่ำที่เจ้าตัวเฟ็งเลียนแบบไปเมื่อ กั๋ตั้งขึ้น

"ผมเป็นปีศาจอย่างนั้นหรือคุณสาวกั๋"

"ฉิบ...บอส!" หญิงสาวอุทานออกมาเสียงดัง แต่ยังไม่ยอมออกมาจาก

หลุมหลบภัย เธอคิดว่าถึงโต๊ะจะเล็ก แต่ก็ยังช่วยกันเจ้าของเสียงดูๆ นั้น
ได้แหละน่า

"ออกมาพูดกับผมด้วย คุณสองางค์ วรวิเศษ"

พอโดนเรียกเต็มยศ ร่างบางจึงกรอกเสียงลงโทรศัพท์ในมือว่า "แค่นี้
ก่อนนะสัมผัส ถ้ารอดตายจะโทรกลับไปนะ"

สองางค์ค่อยๆ ดันเก้าอี้ ออก โผล่หน้าขึ้นมาส่งยิ้มแห้งๆ ให้เขา แต่
คนตรงหน้าไม่ยิ้มตอบเลยสักนิด แถมมองเธออย่างไร้อารมณ์ที่สุดด้วย

"ขอบคุณที่ชมผมเรื่องภาษา..." เขาพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่ดวงตา
แทบจะเผาเธอให้ไหม้เป็นต่อตะโก

ไอ้ที่พูดแบบนี้ก็แสดงว่ายืนฟังเธออยู่นานแล้วนะสิ

*เวรกรรมละนั่น ให้ตายเหอะยายเอ็งเอ๊ย...เตรียมหลังเก็บของรอดได้เลย
โดนไล่ออกแหงแฮะ*

"แต่ผมต้องการคำอธิบายเรื่องที่คุณกล่าวหาว่าผมเป็นปีศาจตอนเรา
แก๊งโปรเจกต์กันอีกครั้ง...ในอีกห้านาทีนี้ ถ้างานของคุณเสร็จทันนะ"

เขาปรายตามองกองกระดาษรกเกลื่อนโต๊ะด้วยสายตาออกไปทางตำหนิ

"คะ บอส" ตอบแล้วรีบกวาดทุกอย่างมากองรวมกันเท่าที่จะทำได้

ชายหนุ่มเดินกลับห้องตัวเองพร้อมเสียงถอนหายใจจากพนักงาณแถวนั้น
ตั้งขึ้นพร้อมๆ กัน หลังประตูห้องเจ้านายปิดลง สายตาทุกคู่ก็จ้องมาที่เธอ
เป็นจุดเดียว

"มองอะไรกันยะ ทำงานของตัวเองไปสิ" โวยแก่แก้อแล้วกระแทกตัวลงนั่ง
ก้มหน้างูด ไม่มองใครอีก

*ไม่เอาแล้ว...ลาออกดีกว่า ถ้าโดนว่าอีกครั้งจะลาออก ไม่อยู่แล้ว...
เจ้านายฟิลิปปีนส์วาระเบียบจัดแล้ว ยังสู้ฮึดทานี้ไม่ได้เลยสักนิด*

บ่นในใจอย่างคนไม่เคยโทษตัวเอง

หรือจะแอบหนีกลับไปก่อนดี...ยังในงานก็ไม่ผ่านแน่ๆ แต่ถ้าไม่อยู่

ให้เห็นหน้าก็ต้องโดนหมายหัว เตรียมหาที่ทำงานใหม่ได้เลยเหมือนกัน
จะเอายังไงดีล่ะ ยายเอ็ง...

•
บทที่
2

เออละ...ยายเอ็ง ตั้งสติหน่อย คนข้างในห้องนั้นไม่ได้น่ากลัวอย่างที่เธอคิด
หรือก เขาก็เป็นแค่ผู้ชายธรรมดาที่มีตำแหน่งสูงกว่าเราเท่านั้นเอง การให้เหตุผล
อย่างมีสติคือวิถีทางของสวามันนะ...จำไว้

สมเหตุสมผล สติ

สมเหตุสมผล สติ

เฮ้อ...

แม้จะพยายามเตือนตัวเองเท่าใด แต่อาการเดินวนไปเวียนมาราวกับ
หนูติดจันหน้าห้องทำงานของเจ้านายไม่ได้บอกเลยสักนิดว่าเธอจะสามารถ
ครองสติแล้วโต้ตอบออกไปได้อย่างใจคิด

เพราะทุกครั้งที่เราให้เหตุผลกับเขา ต่อให้คิดว่าเด็ดแค่ไหนก็โดนโต้กลับม
มาได้ทุกที

มือบางกำแป้มงานที่สุดทำยก็บั่นจนเสร็จภายในห้านาทีเอาไว้แน่น
ทบทวนคำตอบสำหรับสิ่งที่เขาน่าจะถาม แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่กล้าผลักประตู
เข้าไป

เพราะการเข้าไปเผชิญหน้ากับราชสีห์ทันทีแบบไม่ตั้งตัวนั้น ถือว่า

เสียงมากสำหรับหนูนาตัวเล็กๆ เช่นเธอ

สองคส์สุดลมหายใจเรียกความกล้าอีกครั้ง เป็นไงเป็นกัน ฟันเรื่องงานไปก่อน ส่วนไอ้เรื่องที่ต้องแก้ตัวเอาไว้ทีหลัง ไม่นั่นนะ เผลอๆ ถ้างานเป็นที่น่าพอใจ เขาอาจจะลืมไปแล้วก็ได้ว่าเธอกล่าวหาเขาไว้อย่างไร

และเหมือนคนภายในห้องจะรำคาญเต็มแก่ที่หญิงสาวไม่ยอมเปิดประตูเข้ามาสักที จึงส่งเสียงออกไปก่อนที่หญิงสาวจะเคาะประตูเสียด้วยซ้ำ

"เชิญ"

"ค่า!" สองคส์ขานรับไปอย่างลึมตัว

ให้ตายเถอะ อยู่กับเขาที่ไร นี่กว่าอยู่กับอาจารย์ทุกที

ภาพชายหนุ่มผมสีอ่อนสีหน้าคร่ำเคร่ง เคาะแป้นพิมพ์เร็วไวอยู่หน้าแล็ปท็อปทำให้หญิงสาวชะงักขา เอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจว่า "ถ้าบอสกำลังยุ่งนั้นออกไปก่อนดีมั๊ยคะ"

หญิงสาวตั้งใจถอยกลับไปด้วยใจลิงโลด แต่ชายหนุ่มขัดคนคิดหนีเอาตัวรอดอย่างรู้ทันว่า "ไม่ต้อง เชิญนั่ง งานของผมจะเสร็จภายในสามนาที"

"คะ" สองคส์ตอบเสียงอ่อย กอดแฟ้ม เดินตัวลึบเข้ามานั่งเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงาน

อย่างกับจับเวลาการแข่งขัน พอเข้มนาฬิกาเดินครบสามนาทีบี๊ป ชายหนุ่มก็ปิดแล็ปท็อป หันมาเผชิญหน้ากับเธอราวกับหุ่นยนต์ที่ตั้งโปรแกรมไว้

หรือเขาจะเป็นหุ่นยนต์จริงๆ เพราะเวลาพักที่ใครๆ ลงไปหาอะไรกินในคาเฟ่ที่เรียกกลับไม่เคยมีใครเห็นเจ้านายคนใหม่ลงมาด้วยเลยสักครั้ง หญิงสาวอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาอาจจะเจาะกระป๋องตีมน้ำมันเครื่องหรือเสียบแบตเตอรี่ แทนกินข้าวก็เป็นได้

ความคิดแผลงๆ ทำให้หญิงสาวยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว โทมัสมองคนตรงหน้าแล้วได้แต่ขมวดคิ้ว กระแอมสองสามครั้งเป็นการเตือน

"ยิ้มอะไรครับ คิดข้อแก้ตัวดีๆ ได้แล้วหรือยัง"

"เปล่าค่ะ..." เธอก้มหน้า หุบยิ้มฉับ ใช้มือลูบท้ายทอยแก้เขิน ยิ่งพอเงยหน้าขึ้นสบตากับดวงตาสีน้ำตาลเลมมิ่งที่หญิงสาวก็จ้อยสนิท อาการมันใจที่บิลด์มาหายไปหมด

"งานที่ผมให้คุณเอาไปแก้?"

ดวงตาคมจ้องมองเธออย่างรอคำตอบ ทำเอาหญิงสาวนั่งตัวเกร็ง คาถาที่ท่องไว้สลายไปกับอากาศ ขนาดเธอนั่งทำงานช่วงเย็นกับเขามาหลายครั้ง แล้วนะ ยังไม่ชินกับท่าทางนิ่งๆ ไร้รอยยิ้มนั่นเลย มองที่ไรรู้สึกตัวสลิปลงไปทุกที

สองคีย์ยื่นแฟ้มให้เขา

ชายหนุ่มกวาดสายตาอ่านอย่างละเอียด ใช้ปากกาหมึกแดงวงตามจุดต่างๆ ราวกับครุตรวจการบ้าน ซึ่งเป็นกิริยาที่เธอเห็นทุกเย็นเวลาอยู่ทำโอที

"อย่างที่บอกเอาไว้เมื่อเช้านี้ค่ะ ฉันลองแก้ตรงจุดที่แจ้งไป แต่งบประมาณอาจจะต้องเพิ่มขึ้น และถ้าเป็นอย่างนั้น ทางมিসเตอร์แอนเดอร์สัน อาจจะไม่พอใจที่บ้านปลาย ซึ่งทางที่ดีฉันคิดว่า..."

"ถ้าเป็นทางมิสเตอร์แอนเดอร์สัน ผมจะพูดกับเขาเอง เพียงแต่แก้แผนออกมาให้ได้ตามนั้นก็พอ ฝากเรื่องนี้ไปทางฝ่ายออกแบบด้วยก็แล้วกัน ผมจะขอดูงานภายในวันพฤหัสบดี"

"ค่ะ เอ๊ะ..."

อย่าบอกนะว่าผ่านแล้ว

ไอ้บทจะได้ก็ง่ายแบบนี้แหละ ทั้งที่หนึ่งแก้มาสามวันกับอีกหนึ่งเช้า ไม่ลงตัวเสียที่เนี่ยนะ

สองคีย์ถริมฝีปาก เอ่ยถามเบาๆ "หมายความว่า...ฉันไม่ต้องอยู่ทำโอทีแล้วใช่ไหมคะ"

"ใช่" เขาตอบสั้นๆ

"เฮล!" หญิงสาวหลุดตะโกนออกมาด้วยความดีใจ แต่พอสบสายตาดูหนึ่งๆ ของอีกฝ่ายก็รู้สึกอายขึ้นมา จึงรีบลดแขนลง ยิ้มกมลเปลี่ยน

"คุณดูจะดีใจมากที่ไม่ต้องอยู่เย็นกับผม" เขาถามด้วยสีหน้าเรียบเฉย ยากจะบอกได้ว่ากำลังรู้สึกเช่นไร

สาวก็อยากจะทำบอออกไปว่า 'ใช่' ใจจะขาด แต่ต้องสำรวมไว้

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ แต่ใครจะอยากอยู่นอกเวลาจริงมั๊ยคะ บอสก็คงเหมือนกัน ไว้ฉันจะรีบไปเร่งงานกับตาเฉย เอ๊ย คุณพี่ระ ฝ่ายออกแบบให้จริงๆ แล้วไปตอนนี้เลยดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลา"

เธอพูดเองเออเอง แต่ลูกมาได้แค่ครึ่งทางก็ต้องนั่งกลับท่าเก่า เมื่อเขาขึ้นนิ้วเป็นสัญญาณให้นั่งลง

"ผมยังไม่ลืมนะว่าเรามีเรื่องต้องคุยกันอีก"

"เอ...เรื่องอะไรหรือคะ" หญิงสาวทำไม่รู้ไม่ชี้ สีหน้าซีด แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล

"The reason why you called me Devil."

"อันนั้นมัน..."

"คิดไว้ด้วยนะว่าการกล่าวหานายจ้างโดยไม่มีเหตุผลสมควร ผลจะเป็นยังไง"

ซูเก่งจริงเจ้านายฉัน

"บอสไม่ใช่คำพูดแรงไปหน่อยหรือคะ กล่าวหา...ใครกล่าวหาบอสกัน" คนที่ไม่คิดว่าตัวเองผิดซ้ำก็สีหน้า

"ก็ที่คุณพูดกับเพื่อนทางโทรศัพท์ พาดพิงถึงบุคคลอื่น ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด ภาษาไทยเรียกว่า...กล่าวหาหรือนินทาเจ้านายก็ยังได้"

ให้ตายเถอะ อยากรู้จริงๆ ว่าใครสอนภาษาไทยให้เขา

"คุยกับเพื่อนไม่เรียกนินทาหรือคะ เรียก...เล่าสู่กันฟังมากกว่า อีกอย่าง มันก็เป็นการพูดคุยไร้สาระระหว่างเพื่อน บอสไม่เห็นต้องเก็บมาใส่ใจเลย"

"ไร้สาระ? คุณยอมรับเองนะว่าที่คุณแอบคุยโทรศัพท์กับเพื่อนในเวลางานที่คุณควรจะทำประโยชน์ให้กับบริษัท...เป็นเรื่องไร้สาระ" ชายหนุ่มพูดอย่างนุ่มนวล แต่แทงใจดำทุกคำ

ผิวหน้าของเธอร้อนวาบ แต่ยังเถียงกลับข้างๆ คูๆ อย่างคนไม่ยอมแพ้
"แล้วที่บอสแอบฟังฉันคุยโทรศัพท์ล่ะคะ ก็ไม่ใช่มารยาทที่ดีของเจ้านายเหมือนกัน"

"นี่คุณกำลังเบี่ยงประเด็นนะคุณสาวจ๋า"

"ฉันกำลังพูดถึงสิทธิส่วนบุคคลที่เราควรจะได้ในที่ทำงานต่างหากคะ พนักงานควรจะมีเวลาเป็นของตัวเอง มีความเป็นส่วนตัว ไม่ใช่ว่าใครต่อใครเดินผ่านไปมา แอบฟังเราคุยสิ่งที่เป็นไพรเวต แล้วเอามาตัดสินว่าเรากำลังนินทาคนอื่นได้" หญิงสาวยืนยันความ คิดอย่างไม่ยอมแพ้ แถงจนสีข้างถลอกก็ไม่คิดว่าตัวเองผิด

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว เอามือกอดอก

"Okay. Fine. So please tell me the GOOD reason why you called me Devil."

เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ เตรียมฟังคำไม่ชุดใหญ่จากเธอ

แล้วมีหรือสาวจ๋าจะยอมแพ้

"บอสไม่ได้มาจากอังกฤษ เลยทำให้บอสเข้าใจเรื่องนี่ผิดๆ ใจคะ" สาวจ๋าบ่นสีหน้าจริงจัง ซึ่งขังกว่าเดิม

คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน "การที่คุณนินทาผมลับหลัง มันเกี่ยวอะไรกับที่ผมไม่ได้อยู่อังกฤษด้วย"

"กรุณาอย่าใช้คำว่า 'ลับหลัง' นะคะ ฉันบอกแล้วว่ามันเป็นการ 'เล่าสู่กันฟัง' ในหมู่เพื่อนฝูง A conversation between friends you know และการที่บอส 'บังเอิญ' เดินมาได้ยิน ก็เรียกว่าลับหลังไม่ได้ด้วย"

เจ้านายหนุ่มพยายามอดทน มองหน้าคนที่ทำตัวเป็นหมาป่าหาเหตุ

ใส่ความลูกแกะว่าทำให้น้ำขุ่นอย่างใจเย็น

ทั้งที่แค่เธอเอ่ยปากขอโทษ เรื่องก็จะจบลงแล้วแท้ๆ

เขาอยากจริงๆ ว่าคนตรงหน้าจะไหลไปได้ถึงไหน

"ก็ถ้าบอสเป็นคนอังกฤษ บอสจะเข้าใจ 'Devil' หรือ 'ปีศาจ' ว่าไม่ใช่เรื่องที่ไม่ดีเลย"

เขายังนั่งหน้าตายระหว่างที่เธอพูด ไม่รู้กำลังพยายามทำความเข้าใจ หรือสงสัยสิ่งที่เธออธิบายกันแน่

"บอสไม่รู้ใช่ไหมล่ะคะ เอ็ง...เอ๊ย ฉันจะบอกให้ก็ได้ว่าใครๆ เขาก็ชอบปีศาจแดงกันทั้งนั้น เขกันไปดูที่เป็นหมื่นเป็นแสนเต็มสนาม ถ้าพูดถึงฟุตบอลหรือชอกเกอร์บอสอาจจะไม่คุ้นเคยเท่าไร เพราะคนอย่างบอส ฉันว่าน่าจะรู้จักแค่ซิคาโกบูล หรือไม่กี่เอ็นบีเออะไรทำนองนั้นใช่ไหมล่ะคะ มันเป็นเรื่องของ culture ซึ่งอาจจะทำให้บอสเข้าใจความหมายที่ฉันพูดผิดไป แต่เรื่องนี้เราทำความเข้าใจกันได้นะคะ ไอ้ตอนที่ฉันเรียกบอสว่าปีศาจ นั่นก็เป็นการเปรียบเทียบ..."

"Are you serious?"

หญิงสาวที่กำลังโม้แตกชะงัก เงยหน้ามองคนตรงข้าม

"คะ?"

"You are such a..."

โทมัส แบนรอนตอนสายศีรษะ มุมปากโค้งคล้ายกำลังยิ้มกับตัวเอง ยิ่งเห็นหญิงสาวพยายามปั้นท่าให้ดูขึงขังยิ่งทนไม่ไหว สุดท้ายจึงหลุดหัวเราะออกมา นี่เป็นครั้งแรกที่สวองค์เห็นเขาหัวเราะ

แต่เธอไม่เห็นว่าส่งที่เธอพูดนำขำสักหน่อย "บอสหัวเราะอะไรคะ"

"I've never met someone like you before."

เขายักไหล่เปลี่ยนท่าที่สบายๆ สลัดคราบเจ้านายจอมโหด ก่อนจะยิ้มแบบที่ป้าแม่บ้านชอบชมว่าหล่อเหลือเกิน แล้วเอ่ยคำถามที่เล่นเอาหัวใจ

ของเธอกระตุนิดๆ ว่า

"Are you free tonight?"

"คะ?"

"ผมอยากให้คุณไปกับผมหน่อย"

"ไป...ไปไหนหรือคะ" จะให้เธอไปไหนอีกล่ะ ก็ไหนว่าไม่ต้องทำโอทีแล้วไง

"ผมไม่เอาคุณไปฆาไปแกงหรือ"

"ในระเบียบบริษัทไม่มีข้อไหนที่บอกว่าพนักงานต้องออกไปข้างนอกกับนายจ้างนอกเวลางานนี่คะ"

"ผมก็ไม่ได้จะใช้คุณเรื่องงาน แต่ผมมีธุระอย่างอื่นให้ทำ"

"ธุระ? ธุระอะไรกันคะ"

ซักจะทะแม่งๆ แล้วสิ

ถ้าต้องออกไปข้างนอก ทำไมเขาไม่เรียกปาริฉัตร เลขชาย ของเขาไปละ ทำไมจะต้องให้เธอไป ไม่ใช่หน้าที่เธอที่จะต้องตามเจ้านายไปไหนต่อไหนสักหน่อย แล้วอีกอย่างมันก็เลยเวลางานแล้วด้วย

เธอมีสิทธิจะปฏิเสธ

ใช่! ปฏิเสธ!

"เอาเป็นว่าเย็นนี้ทำตัวให้ว่างไว้ก็แล้วกัน"

"แต่...ฉันขอปฏิเสธ..."

"ขอบคุณมากครับคุณสองงค์ เชิญไปทำงานของคุณต่อได้"

มัดมือชกกันแบบนี้ก็ได้หรือ

หญิงสาวเดินคอตกกลับมาที่โต๊ะของตัวเองอย่างหุดหู่ นายเฉื่อยซึ่งรอดูสถานการณ์อยู่นานแล้วรีบปรีเข้ามาถามทันที

"ว่าไง โดนบอสเล่นงานหรือเปล่าจะคนสวย"

"จะเหลือหรือ"

"เอาน่า เราว่าบอสเขาก็โหดอย่างมีเหตุผล" พุดพร้อมตบไหล่ปลอบใจเพื่อนแปะๆ

สาวกัมองหน้านายแวนหนาแล้วถามว่า

"เฉื่อย เย็นนี้นายว่างมั๊ย"

"ก็ว่าง ทำไม จะชวนไปกินข้าวฉลองการรอดชีวิตหรือ" ชายหนุ่มเอามือเท้าโต๊ะ ถามอย่างอารมณ์ดี

"เปล่า ฉันจะให้นายไปธุระกับบอสแทนฉัน" หญิงสาวมองหน้าเพื่อนอย่างจริงจัง เล่นเอาอีกฝ่ายพุดอะไรไม่ออก "ไปให้หน่อยเหอะนะ ฉันไม่อยากจะไปนี่นา ใครจะอยากผูกติดกับเขาไปจนถึงเย็นล่ะ อีกอย่างจะรีบกลับไปดูละครด้วยไปให้หน่อยเหอะนะเฉื่อยนะ"

"ไม่เอาอะ ไม่ใช่หน้าที่เรา ให้เราไปแทน มีหวังบอสกริ้วตาย"

"ไม่หอรอก ไปเหอะ"

"ไม่!" พี่ระยีนยันเสียงแข็ง หญิงสาวจึงต้องเริ่มขู่บ้าง

"เฮ้! ไอ้คุณเฉื่อย นายลืมนะไปแล้วหรือไงว่าฉันมีบุญคุณอะไรกับนายบ้าง"

"โห... จะมาทวงบุญคุณอะไรกันตอนนี้"

"ก็แล้วใครเป็นคนที่ทำให้นายได้ย้ายมาอยู่ฝ่ายออกแบบนี้ล่ะ" เมื่อเห็นว่าไม่อ่อนไม่ได้ผล สาวกัจึงงัดไม้แข็งมาใช้กับเพื่อนทันที

หนุ่มแวนหนาทบเสียงอ่อย "ก็เอ็งไง"

"แล้วใครที่เชิญไปเที่ยวมาแผนกบัญชีเพื่อไม่ความดีของนาย จนสาวเจ้าเห็นใจยอมคบ"

"ก็เอ็งอีกนั่นแหละ"

"แล้วใครนะใครที่เคยแก้ตัวให้นายเวลาทำงานสายประจำ จนบางทีโดนหางเลขไปด้วย"

"ก็เอ็งอีกนั่นแหละ"

"นั่นนะสิ! แล้วทำไมนายถึงไม่คิดจะทำอะไรเพื่อทดแทนบุญคุณฉันบ้าง ฮะ"

พี่ระนิงคิดอยู่อีตี่ใจ อีตี่ใจเดียวเท่านั้น ก่อนตอบออกไปด้วยรอยยิ้ม กวนประสาทว่า

"เพราะเราไม่ได้บำนาญเงินเหมือนเอ็งไง จะได้มีบุญคุณต้องทดแทน ความแค้นต้องชำระ เรื่องของตัวเองก็จัดการเอาเองเหอะ เราไม่ยุ่งด้วยหรอก"

"หน้อย ช่วยอะไรไม่ได้เลย ไ้เพื่อนเฮงช่วย อย่าหนีนะ มาให้เคาะกะโหลก สักทีเหอะ"

แต่ไม่ทันที่เธอจะได้หยิบอะไรขว้างหัวคนทรยศ หนุ่มแวนก็หลบวูบ หายไปก่อน ปล่อยให้หญิงสาวโมโหอยู่ฝ่ายเดียว

สองคี่ถ่วงเวลาเก็บของให้ช้าที่สุดเมื่อเวลาเย็นมาถึง ไม่สนใจสายตา ที่มองมาจากร่างสูงซึ่งยืนพิงโต๊ะอยู่ฝั่งตรงข้าม

โทมัส แบนรอนมองเธอเก็บของที่ละชั้น เอ่ยปากถามด้วยความอยากรู้ มากกว่ารำคาญ "ผู้หญิงพกอะไรมาบ้างเวลาทำงาน"

"ก็เครื่องสำอาง สมุดจด ปากกา กุญแจบ้าน ยาตม ขนม..." เธอ ตอบเพลिनตามนิสัย แต่ชักเอะใจว่าทำไมต้องเล่าให้เขาฟัง สองคี่เ้มปาก เงยหน้ามองตาชุ่น "บอสกำลังก้าวก้าวสิทธิส่วนบุคคลของฉันอีกแล้วนะคะ"

"ผมก็แค่ถาม คุณไม่จำเป็นต้องบอกให้ผมรู้ก็ได้"

สองคี่ยื่นจมูก ขยับปากบ่นอุบอิบกับตัวเอง แล้วเงยหน้าถามเขาอีกครั้ง ว่า

"ว่าแต่ บอสจะพาฉันไปไหนหรือคะ"

"ธุระนะ" เขาแก้มองเฉยๆอย่างเธอบ้าง แต่ดูเหมือนหญิงสาวจะไม่ยอมง่าย ๆ

"ก็ธุระของบอสมันอะไรล่ะคะ"

สองคี่มัวแต่หงุดหงิด จึงไม่ทันสังเกตสายตาของเขาที่มองพิจารณาเธอ

ต่างไปจากทุกวัน

"อู๊ระ...เป็นเพื่อนกินข้าวกับผม"

"หา?"

หุผาดไปหรือเปล่า บอสปีศาจบังงานเนี่ยะกำลังชวนเธอไปกินข้าว
นี่...เขาไม่ได้เป็นหุ่นยนต์กินน้ำมันเครื่องหรือหะ

•
บทที่
3

"บอส์ว่าอะไรนะคะ" หญิงสาวถามย้ำ ต้องการความแน่ใจ

"คุณเป็นคนพูดเองว่าภาษาไทยผมดีไม่ใช่เหรอ ผมกำลังชวนคุณกินข้าวคุณสองรงค์" เขาตอบกลับด้วยสีหน้าตายสนิท เหมือนกำลังพูดถึงเรื่องดินฟ้าอากาศมากกว่าชวนสาวไปไหน

"นั่น? นั่นเนี่ยนะ? ฉันไม่เคยเห็นบอสกินข้าวเลยด้วยซ้ำ ยังคิดอยู่เลยว่าบอสซาร์จแบตช กับ...ช่างเถอะค่ะ แล้วทำไมต้องมาชวนฉันด้วย"

สองรงค์ออกอาการพาลนิดๆ เวลาช่วงเย็นของเธอทั้งอาทิตย์จะโดนเขาผูกขาดไปตลอดเลยหรือยังงั้น

"ว่าไงคะบอส"

"มันไม่ลำบากไม่ใช่หรือ กับการไปนั่งกินข้าวเป็นเพื่อนผม"

คำตอบของเขาทำให้สองรงค์คั่นปากยิบๆ

จะให้เถียงออกไปอย่างที่ชอบทำกับตาเฉื่อยคงไม่ดีนัก อย่างน้อยเขาตำแหน่งสูงกว่าเธอ อาจจะต้องเกรงใจอยู่สักหน่อย

"ก็ไม่ได้ลำบากอะไรหรอกค่ะ แต่มันเป็นความพอใจส่วนบุคคล" คำสุดท้ายเธอย้ำชัดเพื่อให้เข้าใจตรงกัน

บอสหนุ่มยื่นพิงขอบโต๊ะ ยกมือกอดอก พุดด้วยท่าที่สบายๆ ดูก็รู้ว่าพยายามคุมเกมเธออยู่

"คุณไม่พอใจที่ต้องไปกินข้าวกับผมหรือคุณสาวกั"

"ค่ะ" ตอบออกไปอย่างหนักแน่น

"เหตุผลล่ะ"

"ความสบายใจ ทำไมต้องมีเหตุผลด้วยคะ"

"ไม่ใช่เพราะคุณเกลียดชังหน้าผมหรอกนะ" ดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลมองเธออย่างจับผิด

หญิงสาวเสมองไปทางอื่น มีอรุตชิบปิดกระเปาะเพื่อถ่วงเวลา

ใครจะไปกล้าตอบตรงๆ ยิ่งถูกมองแบบนี้ยิ่งหายใจไม่ทั่วท้องเข้าไปใหญ่ แล้วเรื่องนี้ไม่ใช่งานที่ต้องฟังคำบัญชาจากเขาด้วย

"ฉันถือว่า...นอกเวลางาน ขอไม่ทำตามคำสั่ง เอ๊ย คำขอของบอสแล้วกันค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ"

ตอบไปแล้วนึกว่าเขาจะโกรธ แต่ชายหนุ่มเพียงแค่นิ่งเฉย บอกว่า "ก็ได้ ไม่เป็นไร"

ร่างสูงขยับยืนตรงแล้วเดินกลับห้องตัวเอง ปล่อยให้คนหน้าเหวอกลายเป็นคนถูกขวนเสียเอง

"บทจะไปก็ไปเอาคือๆ อะไรของเขาเนี่ย"

บ่นขมขมบิบอยู่สองคำแล้วชะงัก เมื่อเจ้านายเปิดประตูกลับออกมา มองเธอเหมือนคนเพิ่งคิดอะไรได้ แล้วพุดขึ้นว่า

"เมื่อก็ผมบอกคุณไปหรือยังว่าจะชวนไปกินโอมากาเสะ" เขาพูดหน้าหนึ่ง น้ำเสียงเรียบเฉยเหมือนสิ่งที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร ก่อนระบุชื่อร้านที่ไม่เชื่อว่าใครจะจองได้ให้เธอฟัง

โอมากาเสะ...ที่ร้านนั้น

เซฟมือทองเลยนะ โอ๊ย...

"ฉันไม่ได้ชอบ...อาหารญี่ปุ่น...เท่าไรหรอกค่ะ" เธอกัดฟันตอบไป
แต่ละคำด้วยความเสียดาย

คนที่บิรัชู้ ถ้ามีเลี้ยงอาหารญี่ปุ่นที่ไหน สอวงค์ต้องยกมือพร้อมเสนอ
ชื่อร้านเป็นคนแรกเสมอ แต่เรื่องอะไรจะ让他เอาอาหารสุดโปรดมาล่อได้ล่ะ

ใจแข็งไว้ อย่าเห็นแก่อุนิ อย่างนี้ถึงโอโหโรหรือคุรุมะเอบิ อย่างนี้กะ
อย่างนี้!

"จัน...ไม่เป็นไร ผมอาจจะเข้าใจผิด เห็นมีคนบอกว่าคุณชอบอาหารญี่ปุ่น"

สอวงค์กัตรีมฝีปากแน่น ฟันยิ้มแห้ง กลับลำตอนนี้ไม่ได้แล้วจริงๆ

"ฉันไม่ได้ชอบหรอกค่ะ อาหารจืดๆ พวกนั้น"

เจ้าของผมสีน้ำตาลอ่อนเพียงแค่มพยักหน้า แล้วเดินออกจากออฟฟิศไป
ทิ้งให้สอวงค์ทรุดตัวลงนั่งกับเก้าอี้ ทุบโต๊ะด้วยความเจ็บใจ

โอ้เอ๊ย ทำไมไม่บอกแต่แรกว่าจะพาไปกินโอมากาสะเล่า!

อด! บอกได้คำเดียวว่าอด ยายเอ็ง ห้ามเสียดายเป็นอันขาดนะ
ห้ามเด็ดขาดๆ

บอสนะบอส ถ้าบอกแต่แรก จะไม่เล่นตัวให้เสียดายแบบนี้เลย

ยายเอ็ง ปากแข็งแล้วใจต้องแข็งด้วยสิ อย่าเห็นแก่กินเชียวนะ

เธอย้ำกับตัวเอง ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าอาหารญี่ปุ่นร้านนั้นเยี่ยมแค่ไหน

สอวงค์เดินคอคอกออกจากลิฟต์ ตรงไปยังป้ายรถเมล์อย่างหมดอาลัย
ตายอยาก ท้องฟ้าสีเทาครึ้มในช่วงเย็นมาพร้อมกับเสียงฟ้าร้องดังอยู่สองสามครั้ง
แกล้งให้คนยืนรอรถเมล์ใจหายเล่นได้ไม่ยาก ใครพกร่มติดกระเป๋าไว้ก็เริ่มหยิบ
ขึ้นมาเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ ส่วนคนที่ไม่มีก็เริ่มเปียกตัวเองเข้าใต้อาคาร
บ้าง ร่มไม้บ้าง แบ่งๆ กันไป

และเนื่องจากเธอมาทีหลัง จึงได้เพียงแคร้มไม่โปร่งๆ ช่วยกำบังเท่านั้น
หญิงสาวกอดกระเป๋าหนึ่งราคาแพงไว้กับอก ตัวเธอจะเปียกยังงี้ก็ไม่สน แต่

ค่าอาหารสี่เดือนที่เสียไปกับกระเป๋านี้ จะบอบสลายเพราะฝนไม่ได้เป็นอันขาด
"ขออ้อ...อย่าตกลงมาเลยนะ ลูกช้างอยากกลับบ้านตัวแห้งๆ อย่าแกล้ง
กันเลยนะท่านนะ"

แต่ดูเหมือนพระพิรุณจะไม่เข้าข้างเธอเอาเสียเลย เพราะพอลิ้นคำอ่อนวอน
สายฝนก็ตกลงมาทันที แบบเทกระหน่ำไม่ยั้ง ลูกรักในอ้อมกอดจึงถูกละของฝน
อย่างช่วยไม่ได้

"ไม่นะ..." กริตร้องไปก็เท่านั้น เพราะไม่ว่าคนหรือกระเป๋าก็เปียกอยู่ดี
รถเมลค์คันแล้วคันเล่าผ่านไป แต่ไม่มีคันไหนที่หญิงสาวพอจะ
แทรกตัวขึ้นไปได้เลยสักคันเดียว

"โอ๊ย..." หญิงสาวร้องเสียงหลง เมื่อบ่าร่างยักษ์เหยียบเท้าเข้าเต็มแรง
ร่างบางกระโดดหย็องเหย็งเข้าข้างทาง ไม่ทันจะอ้าปากดำให้เจ็บๆ คันๆ
รถเมลค์คันนั้นก็แล่นจากไป ทิ้งไว้เพียงความเจ็บใจกับร่างที่เปียกปอน

"ช่วย ช่วยอะไรอย่างนี้ เพราะบอสคนเดียวเลย"

สาวจ๋กระจ่ายแรงอาฆาตไปถึงคนที่ป่านนี้อาจจะกำลังนั่งกินไอศกรีมเสก
สบายใจเฉิบ ปล่อยให้เธอต้องมาเผชิญกับสายฝน ไม่ต่างอะไรกับลูกหมาตกน้ำ
อยู่หน้าบริษัท

ระหว่างโมโหอยู่นั้น รถสีน้ำเงินเข้มคันใหญ่แล่นเข้ามาจอดตรงหน้า
หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ยกมือปิดเส้นผมที่เปียกชุ่มเยิ้ม เพื่อดูให้ชัดว่า
เป็นรถของใคร

กระจกรถค่อยๆ เลื่อนลง เผยให้เห็นใบหน้าคนขับที่เธออยากจะหนีไป
ให้ไกล

"Get into the car." เสียงเข้มดังออกมา แต่หญิงสาวก็มลงมอง
สายหน้าตึก

"เชิญบอสเถอะคะ"

"ขึ้นมาเร็ว ข้างหลังเขาบีบแตรไล่แล้วเห็นมั๊ย" ชายหนุ่มตะโกนแข่งกับ

เสียงฝน

"ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ บอสไปเถอะ" ไม่พูดเปล่า โบกมือไล่ส่งเสียอีก แต่แทนที่เจ้านายของเธอจะออกกรถ เขาทำเพียงนั่งฟังเบาๆเฉยๆ ไม่พูดไม่จา สอวงค์เหลือบมองรถคันหลังอย่างหวาดๆ พอเห็นคนขับไม่เพียงบีบแตรไล่ แต่ลดกระจกลงมาต่ำ หญิงสาวจึงรีบเปิดประตูก้าวขึ้นรถเจ้านาย เพราะกลัวจะโดนอะไรมากกว่าคำพรุสวาท

"ก็แค่นี้" ชายหนุ่มหันมาดูอย่างไม่จริงจังนัก ก่อนออกรถไปตามถนนสายหลักใจกลางกรุงเทพมหานคร

สอวงค์มองไปรอบรถ ทุกอย่างดูเนี้ยบและเป็นทางการเสียจนเธอนั่งตัวลีบ แผ่นหลังไม่แตะเบาะด้วยซ้ำเพราะกลัวเสื้อผ้าตัวเองจะไปทำอะไรอะไรรึเปื้อน หญิงสาวใช้มือค่อยๆ ปาดหยดน้ำที่เกาะพรารอบนกระเป๋ามาไว้ก้อย่างระมัดระวัง

เจ้าของรถเหลือบมองคนนั่งข้างๆ แล้วยื่นผ้าเช็ดหน้าให้ เธอรับมาพร้อมคำขอบคุณ แต่แทนที่จะเช็ดหน้าเช็ดตากับผมเปียกลูติดแค้น สอวงค์กลับเอามาเช็ดกระเป๋ามือเสียแทน

"That's for you, not your handbag."

"หน้าฉันไว้ทีหลังได้ค่ะ แต่หนังแท้เนี่ยรอไม่ได้" หญิงสาวบอกเสียงหนักแน่น ค่อยๆ บรรจงเช็ดกระเป๋าย่างเบาเมื่อ

คนมองได้แต่ส่ายหน้า ละสายตาจากคนหวงกระเป๋ามาไม่เข้าเรื่องมาที่ถนนอีกครั้ง

"บอสส่งฉันลงป้ายไหนที่ว่างๆ ก็ได้นะคะ เตี่ยฉันขึ้นแท็กซี่กลับบ้านเอง"

"เปียกขนาดนี้แล้วจะลงไปตากฝนอีกทำไม"

"ก็..." หญิงสาวเสียงไม่ออก แถมเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำยังเริ่มทำให้รู้สึกหนาวขึ้นมานิดๆ

ร่างสูงสังเกตเห็น จึงใช้จิ้งหะที่รถติดไฟแดง หยิบเสื้อนอกจากเบาะหลังส่งให้

"ใส่ซะ" เขาออกคำสั่งห้วนสั้น ให้ความรู้สึกเผด็จการมากกว่าหวังดีจนเธออดค้อนไม่ได้

"อย่าเลยคะ เสื้อแพงๆ ฉันไม่มีปัญญาจ่ายค่าซักรีดให้หรอก"

"ไม่แพงกว่ากระเป๋าของคุณหรอก รับไป ผมยังต้องใช้มือชักรถอยู่"

หญิงสาวอึดออดอยู่เพียงครู่เดียว ความหนาวที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้จำต้องยอมคว่ำเสื้อตัวนั้นมาสวมไว้ พร้อมกล่าวขอบคุณอย่างเสียไม่ได้

โทมัส แปรนตอนเหลือบมอง พุดขึ้นลอยๆ อย่างจงใจให้เธอได้ยินว่า "คำขอบคุณไม่เห็นดังเหมือนตอนแก้ตัวเลขนะ"

สาวกั๋กลอกตา พุดด้วยเสียงที่ตั้งขึ้น "ขอบคุณคะ"

จากหางตา เธอแน่ใจว่าเขากำลังยิ้มอยู่เป็นแน่

"บ้านคุณอยู่ที่ไหน"

"แล้วบอสไม่ไปกินโอมากาสะแล้วหรือคะ" หญิงสาวยังไม่ได้ละความคิดจากอาหารสุดโปรดนั้นเสียทีเดียว

"ไม่ละ ผมไม่ได้ชอบอาหารจืดๆ พวกนั้นเหมือนกัน" เขายกคำของเธอมาเห็นบีนบ้าง

สาวกั๋กลืนน้ำลายอย่างเสียดาย

แต่ทีนะ...คนอย่างเขาจะกินของดีของแพงเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่เดือดร้อนอยู่แล้ว

"ว่าไงครับคุณสาวกั๋ บอกได้หรือยังว่าบ้านคุณอยู่ที่ไหน"

เอาน่า ได้เจ้านายมาเป็นแท็กซี่ก็สบายดี จะเกี่ยวหาเรื่องลงไปตากฝนเล่นให้ปอดบวมอีกทำไมมายเอง

คิดได้ตั้งนั้น เธอจึงตัดสินใจบอกเส้นทางกลับบ้านแก่เขาอย่างไม่มีอึดออด

ใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมง รถของเขาก็เข้ามาจอดหน้าบ้านสองชั้น ล้อมรั้วด้วย กำแพงอิฐสูง พุ่มดอกแก้วริมรั้วส่งกลิ่นหอมฉุยลอยมาตามไอฝน

สองางค์หันไปถอดเสื้อนอกส่งคืนให้เขา กล่าวขอบคุณอย่างสุภาพ แล้วเปิดประตูลงจากรถ

บอสหนุ่มนั่งคิดอยู่อีตื้อใจ ก่อนก้าวตามลงมาตักเธอที่หน้าประตูรั้ว
"มีอะไรหรือคะบอส"

และเพราะเจ้าตัวใช้ที่ซุชเปียกเซ็ดเครื่องสำอางที่เลอะจากสายฝนออก บางส่วนระหว่างอยู่บนรถ ใบหน้าที่เงยถามจึงดูเกลี้ยงเกลา นามอง แม้มิริมฝีปาก สีสดจะบั้งนิดๆ และคิ้วขมวดเข้าหากันก็ตามที่

"คุณจะไม่เชิญผมเข้าบ้านหน่อยหรือ"

"คะ?"

"ผมขับรถมาส่งคุณตั้งไกล หิวจะแย่ กาแฟรองท้องสักแก้วก็ยังดี" ชายหนุ่มครวญ สลัดคราบเจ้านายผู้แสนเคร่งขรึมทิ้ง

"บอสก็รีบกลับไปหาอะไรกินสิคะ จะมาขอกาแฟแค่แก้วเดียวทำไม" เรื่องอะไรจะให้เข้าบ้าน อาสามาส่งเอง ไม่ได้ขอร้องให้มาสักหน่อย

"ใจร้ายจัง" เขาบ่นในลำคอ เสมองไปทางตัวบ้าน มองผ่านหน้าต่างเข้าไป แอบเห็นว่ามิไครกำลังเดินออกมา

"อะไรกันล่ะคะ บอสเองที่..."

ยังไม่ทันได้เถียงต่อ เสียงทักทายจากตัวบ้านก็ดังแทรกขึ้นมา

"อาเอ็งกลับมาแล้วหรือ เข้าบ้านๆ พาใครมาด้วยล่ะนั่น" หญิงชรา ท่าทางใจดี สวมเสื้อคอจีนตัวหลวมตัดด้วยผ้าแพรตะโกนถามเสียงดังลั่น

โทมัส แบนดอนยิ้มกว้าง ก้มหัวแล้วยกมือไหว้ เป๊ะทุกอย่างคา สวยกว่า คนไทยบางคนเสียอีก

"สวัสดิ์ครับ ผมเป็นเจ้านายของสองางค์ครับ" ชายหนุ่มตะโกนตอบกลับไป อย่างอารมณ์ดี

ตัวบ้านกับรั้วค่อนข้างไกล เจ้าของสายตาฝ้าฟางจึงมองเห็นคนพูด
ได้ไม่ถนัดนัก แต่พอได้ยินว่าเป็นเจ้านายของหลานสาวก็ยิ้มรับอย่างเป็นกันเอง

"ลี้จ๋ คุณเจ้านาย อาเอ็งอย่ามัวแต่ยืนเป็นปลาแห้งแข็ง เชิงคุงเขาเข้ามาสิ"

"ไม่ต้องมั่งคะอาม่า เจ้านายเอ็งเขาจะกลับแล้ว" เธอตะโกนบอกทั้งอาม่า
และเขา แต่คนตัวสูงกลับยิ้มอย่างเป็นต่อ

"ไม่ล่าย เชิงมาจ มาถึงบ้านแล้ว ให้เจ้านายอีเข้ามาก่อน"

สอวงค์มองหน้าฝรั่งตัวโตยีนัยมกริมแล้วได้แต่ถอนใจ

"ค่า...อาม่า" หญิงสาวกัตหัน เปิดประตูรั้วเดินนำเขาเข้าไปในบริเวณบ้าน

อาม่าขยับแว่นตามองหน้าเจ้านายของหลานสาวอีกครั้ง พอเห็นชัดว่า
ร่างสูงใหญ่ที่ต้องแหงนหน้าขึ้นมองเป็นใคร แก้กู้ทานลั่น เล่นเอาสองหนุ่มสาว
ตกใจตามไปด้วย

"ไอ้หย่า ยักษ์ผาหรั่งนี่หว่า ซี้เลี้ยวจ อ้าวพูดปะกิดเป็นที่หนายอาเอ็ง"

"ไร้อ อาม่าคะ ไม่เป็นไรหรอกคะ เจ้านายเอ็งพูดไทยได้ เมื่อกี้อายังทัก
อาม่าอยู่เลยนี่คะ" สอวงค์ยิ้ม อธิบายกับญาติผู้ใหญ่ที่อยู่ร่วมบ้านเดียวกับเธอ
หญิงชราหรีตตามองชาวต่างชาติที่สูงใหญ่เหมือนยักษ์ปักหลั่นอย่าง
ไม่เชื่อนัก

"ผมพูดไทยได้ครับ" เขาก็มลงบอกหญิงชราด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนกว่าเคย
เป็นโทนเสียงที่สอวงค์เพิ่งจะเคยได้ยินวันนี้เช่นกัน

"อีพูดไทยล่ายจริงจ๋ ล่วย" อาม่าหันไปพยักพเอ็ดกับหลานสาว แล้ว
ส่งยิ้มให้เขาอย่างเบาใจ

"ว่าแต่ลื้อไปทำไรมาอาเอ็ง ทำไมเปี้ยกปอนอย่างนี้"

"โดนฝนตอนรอรถเมล์คะ บอสเห็นเลยรับมาส่ง"

"ขอบใจนะคุงเจ้านาย ใจดีจริงจ๋ เลย"

ชายหนุ่มเพียงแค่อยิ้มรับ ถึงจะแอบเห็นเธอกลอกตา แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร
สอวงค์เหลียวมองรอบตัวเหมือนกำลังหาใครสักคน ก่อนหันมาถามอาม่า

ซึ่งยังคงมองเจ้านายของเธอไม่วางตา "พวกลิงชนหายไปไหนกันคะเนี่ย บ้านเจียบเซียว"

"อาพุดอีเอาไปอาบน้ำข้างบน เตียวก็คงลงมา"

เห็นชายหนุ่มทำหน้าที่ เธอจึงอธิบายว่า "หลานๆ ของฉันนะคะ พอดีที่ชายลงไปทำธุระที่ต่างจังหวัด เลยเอาพวกลิงชนมาฝากไว้ ปกติบ้านนี้มีแค่นั้น อามา แล้วก็แม่บ้านแค่สามคนคะ"

เจ้านายหนุ่มพยักหน้ารับ ก่อนหันไปมองทางบันไดเมื่อมีเสียงตึงตังดังมาจากชั้นบน

"พุดไม่ทันขาดคำ"

ร่างเล็กๆ ของเด็กสามคนแย่งกันวิ่งตึงตังลงมา พร้อมเสียงโวยวายจากแม่บ้านที่ตั้งตามหลังมาด้วย

"คุณเล็กคุณใหญ่ใส่เสื้อก่อนคะ แป้งและเต๋มบ้านหมดแล้ว"

"พุดแก่แล้วนี่ วิ่งตามเขาไม่ทันหรอก แปร้ร" เด็กชายตัวมอมหัวเราะร่วนตะโกนมาจากหัวบันได พร้อมวิ่งกระโจนลงมาเมื่อเห็นใครยืนอยู่กับอามา

"พี่ใหญ่ น้องหลัง โกวเอ็งกลับมาแล้ว"

"เฮ้!" เด็กน้อยทั้งสามวิ่งปรี๊ดมาหาเธอ คนเล็กเกาะแขนซ้าย คนโตเกาะแขนขวา คนกลางกระโดดห้อยอึ่งแอ้งอยู่ตรงหน้า สร้างเสียงหัวเราะให้อาสาวได้พอๆ กับอาการปวดหัวเลยทีเดียว

"ขนมละคะโกวเอ็ง ไหนวันนี้ว่าจะซื้อขนมมาให้หลังใจ" เด็กหญิงแก้มยุ้ยหลานคนโปรดอ่อนขอเป็นคนแรก พี่ชายทั้งสองไม่ยอมน้อยหน้า ตะโกนแข่งขึ้นมาบ้าง

"ของใหญ่ละครับ"

"ของเล็กละครับ โกวเอ็ง"

หญิงสาวมองซ้ายมองขวา ไม่รู้จะตอบใครก่อนดี อามาเห็นท่าจะไม่ไหวเลยเดินเข้ามาเชกหัวพวกเด็กๆ พร้อมกับเอ็ดว่า "เบาๆ น้อยพวกนี้สามคน

ไม่เห็นหรือไงว่าอาโกวมีแขก ดูลิ ผ้าผ่อนก็ไม่ใช่ บ้านช่องและแบ่งไปหมดแล้ว"
พุดที่เพิ่งตามมาสมทบทีหลังนั่งถอนหายใจ สอวงค์จึงดึงเสื้อจากมือ
แม่บ้านมาถือไว้เสียเอง

"มาจะพุด ฉันช่วย"

อาม่าเอ็ดเหลนแล้วหันไปเอ็ดแม่บ้านซึ่งพวงตำแหน่งพี่เลี้ยงด้วย
ในช่วงนี้ว่า "อาพุด ลี้นี่น้ำ ดูเด็กแค่สามคน ทำไมถึงได้ปล่อยให้เลอะทั่วบ้าน
แบบนี้"

"คุณๆ แก่ดื้ออย่างกับลิง วิ่งไล่ทันเสียที่ไหนคะอาม่า"

"ไม่เป็นไรคะอาม่า เตียวเองจัดการเอง ตีใหญ่ตีเล็กใส่เสื้อก่อนเร็ว"

"ค้ำบ"

หญิงสาวยื่นเสื้อให้เด็กชายสองคนสวมแล้วหันไปอุ้มหลานสาวที่แต่งตัว
เรียบร้อยอยู่คนเดียวขึ้นมาหอมแก้ม แต่เจ้าตัวเล็กในอ้อมกอดเปียงหนี

"อี...โกวเองตัวเปียก น้ำก็ไม่อาบ" เด็กหญิงย่นจมูก โบกไม้โบกมือ
หัวเราะคิกคัก

"อะ โทษทีจะ โกวลืมไป" เธอวางหลังลงกับพื้น จูงมือสองหนุ่มมายืน
ตรงหน้าเจ้านายที่ดูเหมือนจะถูกกันออกไปเป็นคนนอกหลังเด็กๆ วิ่งเข้ามา

"นี่หลานของฉันคะ ตีใหญ่ ตีเล็ก แล้วก็อาหลัง เด็กๆ สวัสดิ์เจ้านาย
ของโกวเร็ว"

ตัวป่วนทั้งสามเงยหน้า เบิกตากว้างตะลึงกับความสูงใหญ่ ก่อนหันไป
ซุบซิบสบตา อมยิ้มเจ้าเล่ห์ แล้วยกมือไหว้อย่างพร้อมเพรียง แต่แกล้งพุด
ไม่ซัดว่า

"ซาหวักลีครีบ/คะ คุณบอบสจอมโหด!"

คำทักทายทำเอาชายหนุ่มบั้นหน้าไม่ถูก ไม่รู้จะบึ้งหรือยิ้มดี

หญิงสาวกระแอมเหมือนมีอะไรติดคอ ก่อนก้มลงไปดูสามหน่อแก็ก้อ
"พวกเรานี้ ดูละครตอนเย็นอีกแล้วไซ้มัย จำอะไรมาก็ไม่รู้"

"ใครบอก จำมาจากโกวเองต่างหาก" ตีเล็กว่า

คนที่โดนหางเลขจากเด็กจอมยุ่งทำได้แค่ฉีกยิ้มแห้ง ก็มลงไปส่งสายตาคาดโทษกับหลานชายหลานสาว แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผล เพราะแต่ละคนลอยหน้าลอยตา ไม่กลัวเธอเลยสักนิด

"ใหญ่จำได้ โกวเองชอบบ่นเรื่องเจ้านายฝรั่งโหดๆ ไม่ก็บอสน้ำตูประจําเลย" เด็กชายคนโตซึ่งดูใจกล้าที่สุดเล่าด้วยน้ำเสียงเจื้อยแจ้ว

"หรือครับ" เขาแก้มเล็กคิ้วถาม

ไม่ได้รู้สึกแปลกใจกับคำพูดนั้นเลยสักนิด เพราะขนาดเพื่อนยังเล่าเป็นไป แล้วที่บ้านจะเหลืออะไร

"คำบ โกวเองบอกว่าเจ้านายนะหน้าตาดี แต่ใจร้าย แล้วยังบอกด้วยว่าอุ๊บ..."

สองคำตึงหลานชายตัวดีมาปิดปากไว้ "ตีใหญ่...ไว้หน้าโกวบ้าง"

เด็กน้อยดินขลุกลัก เถียงเสียงอู้อี้ในมือเธอ "ก็...โกว...พูด...จริงๆ...นี่...
นั่น..."

เธอลอบมองเจ้านาย เห็นเขากลับยิ้มไม่พูดอะไร ก็ใจชื้นขึ้นมาชนิดหนึ่ง

"พูดจ๊ะ" เธอหันไปเรียกแม่บ้าน มือยังปิดปากเจ้าตัวแสบไว้แน่น

"ไปชงกาแฟให้บอสนะหน่อย ไม่ต้องใส่ทั้งครีมทั้งนมนะ"

ถึงจะบ่นเรื่องเจ้านายให้คนรอบตัวฟัง แต่ดูเหมือนเจ้าตัวแสบจะใส่ใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของเขาโดยไม่รู้ตัว

"ขอบคุณที่จำได้"

"ก็...ไม่ได้จำยากอะไรนี่คะ โดนบังคับให้ชงอยู่ทุกเย็น แล้วถ้าบอสจะกลับหลังตีหมาแพ่แก้วนี้ ก็เชิญได้เลยนะคะ"

เจ้าของบ้านออกปากไล่แบบไม่เกรงใจ ส่งผลให้หญิงชราที่ยืนอยู่ใกล้เอื้อมมือมาหยิกต้นแขนแรงเสียจนเกือบสะดุ้ง

"เจ้านายอีม่าส่งถึงบ้าน จะให้ไล่กลับได้ยังไง เชิงคະเซิง กิงข้าวกิงปลา

ด้วยกันก่อน อาเอ็งอีทำกับข้าวอร่อยซะ"

"อาม่า"

"ขอบคุณครับ...อาม่า"

ชายหนุ่มผสมโรงเรียกตามคนในบ้าน ไม่สนใจตาเขียวๆ ที่ส่งกลับมาเมื่อหันไปอีกทาง จึงเห็นเด็กทั้งสามเงยหน้าจ้องเขาอยู่ด้วยความสนใจ

"What?" ถามเป็นภาษาอังกฤษอย่างลึมตัว

เด็กน้อยหันมองหน้ากัน ตีใหญ่ที่ใจกล้ากว่าใครตื่นออกมาจากอ้อมแขนอาสาว ประชิดตัวถามเป็นคนแรก

"ชื่ออะไรอะลุงบอสผาหรั่ง"

"โทมัส แบนดอน เรียกทอมก็ได้"

เด็กหญิงมองหน้าเขาแล้วยิ้มแก้มใส ความละม้ายของอาหลานทำให้นึกภาพหญิงสาวอีกคนยามเป็นเด็กได้ไม่ยาก "เขารู้ ลุงทอมก็ต้องเรียก อังเคลทอมไช้มียะคะ"

"Uncle? พังดูแก๊ง แต่อังเคลก็อังเคล" ชายหนุ่มหัวเราะ ปล่อยให้เจ้าตัวเล็กนับญาติแบบที่คนไทยชอบเรียกใครต่อใครว่าพี่ป้าน้าอาอย่างไม่มีถือสา ตีใหญ่กลั้วน้อยหน้าเลยพูดขึ้นบ้าง "ภาษาปะกิดทำไมเขาจะไม่รู้ อีเลเฟ่น ช่าง ไล่ออน สิงโต"

คนกลางพอเห็นที่พูดก็ไม่ยอมเช่นกัน "ซี แคท แมว บี เบิร์ต นก"

ชายหนุ่มหัวเราะร่วน ไข่มื้อใหญ่ขี้หัวเด็กชายทั้งสองอย่างเอ็นดู แล้วแก้มิ่งทำหน้าที่สงสัย "จันร่มละเขาเรียกว่าอะไร"

"เขารู้ เขารู้ อัมเบรลล่า" เด็กๆ ยกมือแย่งกันตอบอดความรู้จากโรงเรียน เรียกเสียงหัวเราะให้คนทั้งบ้าน

สอวงค์มองคนตัวโตที่ยิ้มมากกว่าวันไหนๆ แล้วอดยิ้มตามไม่ได้

ความจริงเวลาเขายิ้มหน้าดูกว่าตอนทำหน้าที่หน้าเคร่งตั้งเยอะ ทำไม่ถึงไม่ค่อยชอบยิ้มก็ไมรู้

หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย และรับรู้ว่าเป็นนายของเธอยืนกินข้าวด้วย
 แน่ๆ สอวงค์จึงตรงเข้าคร่ำ หยิบผ้ากันเปื้อนที่แขวนไว้ข้างตู้เย็นขึ้นสวม
 แล้วผูกเอว จัดแจงหยิบผักกาดมาเด็ดล้างที่ละใบ

พุดที่กำลังทอดปลาอยู่ใกล้ๆ อมยิ้มมองเธอแล้วพุดว่า "แฟนคุณเอ็งหล่อ
 นะคะ"

"อะ!" มือที่กำลังเด็ดผักหยุดชะงัก หันขวับไปทางแม่บ้าน เล่นเอาอีกฝ่าย
 ตกใจตามไปด้วย "พุดผิดพุดใหม่ได้นะพุด"

"ก็คุณฝรั่งคนนั้น ไม่ใช่หรือคะ" ถามเพราะรู้ว่าเจ้าของบ้านมีสีเบ็กแบบใด
 มาตั้งแต่เด็ก

"บ๊าสี...แค่เจ้านาย แล้วฉันก็ไม่มีทางสนเขาด้วย พุดจำที่ฉันเล่าให้ฟัง
 บ่อยๆ ไม่ได้เผลอ รายนั่นนะคุณจะตาย ชี้เก๊ก แถมเรื่องมากอีกต่างหาก"

"แต่พุดว่าไม่หอรอกะ เห็นเล่นกับสามลึง ดุ่ยมันง่าย หัวเราะร่วนเชียว"

พุดพยักพยิตให้เธอชะเง้อมองออกไปทางหน้าบ้าน โทมัส แบนรอน
 ที่ตอนนี้ปลดเนกไท พับแขนเสื้อ วิ่งไล่จับกับเด็กๆ อย่างอารมณ์ดี ไม่เหลือ
 คราบบอสหน้าตายอีกต่อไป

"คงผีเข้าล่ะมัง"

"คุณเอ็ง"

"น่า...เอาเป็นว่าไม่ใช่แฟนฉันก็แล้วกัน" ย้ำอีกครั้งก่อนหันไปล้างผักต่อ

แม่บ้านมองหญิงสาวสลับกับฝรั่งตัวใหญ่ แล้วอมยิ้มกับตัวเอง *ไม่ใช่แค่
 ตอนนี้นี่ล่ะมังคะคุณเอ็ง*

•
บทที่
4

ระหว่างที่หญิงสาวกำลังสาละวนทอดใจเลี้ยวระดมเมนูสุดท้าย เธอเห็น
แก๊งส์หม้อข้างๆ กำลังเดือด จึงออกปากเรียกให้แม่บ้านช่วยอย่างเคยชิน

"พูด เอาผักที่หั่นใส่แก๊งส์ให้หน่อย เพิ่มเครื่องแกงด้วยนะ ฉันว่า
รสมันอ่อนไปนิดหนึ่ง"

คนตัวโตที่ตั้งใจเดินเข้ามาขอน้ำหลังเล่นกับเพื่อนใหม่ต่างวัยจนเหงื่อโชก
หันซ้ายหันขวา เจอแค่ตะกร้าผัก หาเครื่องแกงที่เธอว่าไม่เจอ จึงถามขึ้นว่า

"เครื่องแกงที่ว่าอยู่ตรงไหน"

"อ้าว บอส...โทษทีค่ะ ฉันนึกว่าพูด"

แม่ครัวจำเป็นรีบตะกร้าผักจากมือเขามาวางไว้ข้างตัว ตักไข่เจียวระดม
ขึ้นพักไว้บนจาน แล้วหันไปคว้ากระปุกเครื่องแกงมาเติมลงในหม้อเสียเอง

เมื่อเตรียมอาหารทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยถึงค่อยหันไปหาเขา แต่ต้องผงะ
เพราะชายหนุ่มยืนอยู่ใกล้กว่าที่คิด

"เข้ามาทำอะไรในนี้คะ"

หญิงสาวเงยหน้ามองใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อ ถามอย่างนี้ก็ไม่ออกกว่า
จะพูดอะไร ด้วยตกใจที่เขาอยู่ใกล้กว่าที่คิด ใกล้เสียจนเธอรับรู้ได้ถึงไอร้อน

จากตัวเขาที่ได้มาจากการเล่นกับเด็กๆ เกือบชั่วโมง

และถึงอยากจะถอยหนีก็ทำไม่ได้ เพราะข้างหลังเป็นกระทะร้อน ข้างหน้าเป็นร่างสูงตระหง่านราวกับกำแพงใหญ่

"ผมมาขอน้ำ แล้วก็...ตามกลิ่นเข้ามา หอมดีนะ" ใบหน้าที่ชะงักมองหม้อแกงส้มมีรอยยิ้มอย่างอารมณ์ดี แต่กิริยาที่เขาสูดกลิ่นผ่านแก้มเธอไปอย่างฉิวเฉียดนั้น เล่นเอาหัวใจเต้นผิศจังหวะเลยทีเดียว

"ถ้าบอสงะกินน้ำ หยิบจากตู้เย็นได้เลยค่ะ" เธอบอกเสียงเบา ชายหนุ่มพยักหน้าแต่ไม่ได้ถอยไปไกลกว่าเดิม

"ตู้เย็นทางนั้นค่ะ" เจ้าของบ้านย้ำอีกครั้ง

"Sorry" ร่างสูงถอยมาหนึ่งก้าว เดินไปเปิดตู้เย็น หยิบน้ำออกมาเทใส่แก้ว ดื่มเข้าไปอีกใหญ่

สองัคแอบลอบถอนหายใจ เรียกสติตัวเองกลับมา แล้วตักอาหารแต่ละอย่างใส่จาน

พอเขาเห็นเธอกำลังทยอยยกอาหารใส่ถาดเตรียมขึ้นตั้งโต๊ะ มือใหญ่ก็เข้าไปคว้าถาดนั้นไว้เสียเอง

"Let me help. เดี่ยวคุณจะหาว่าผมกินฟรี ไม่ช่วยอะไร"

"ใครจะกล้าว่าบอสงกันคะ" หญิงสาวค่อนข้างอย่างอดหมั่นไส้ไม่ได้

"ปกติก็ไม่มีใครว่าหรอก แต่วันนี้มีอยู่คน..."

"เด็กๆ น่าจะหิวแล้วค่ะ รีบไปตั้งโต๊ะกันดีกว่า" คนร้อนตัวขัดจังหวะผายมือให้ชายยกอาหารออกไป

แต่แทนที่จะเดินออก โทมัส แบรנדอนกลับก้มหน้าลงมาในระดับเดียวกับเธอ ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลเด่นระยับ ไร้คราบบอสหน้าตายที่เคยเห็นเป็นประจำในบริษัท

"หอมจริงๆ นะ" ชายหนุ่มเอ่ยเพียงเท่านั้น แล้วถือถาดเดินออกไปพร้อมตะโกนเรียกสมุนทั้งสาม ปล่อยให้เธอยืนงออยู่หน้าตา

สาวกัมองกระทะกับหม้อที่รอการทำความสะอาด แล้วยกเสื่อตัวเอง
ขึ้นดม

"ไม่หรร่อน่า" เขาชมอาหารนั่นแหละ

คนเข้าข้างตัวเองได้ทุกเรื่องปฏิเสธความน่าจะเป็นใดๆ ไม่ยอมให้เรื่อง
เหลวไหลเข้ามาในหัว

ร้อยไม่ พันไม่

หรือยังงี้ดีนะ...

หลังอาหารเย็น สีสหายต่างวัยนั่งกินไอศกรีมกันคนละแท่งที่ระเบียง
หน้าบ้าน และเป็นสี่คนแน่นอน เพราะหมายรวมฝรั่งร่างใหญ่คนนั้นด้วย

พูดคุยง้อดขำไม่ได้ ตอนเขาเดินต่อแถวตามเด็กๆ เข้ามาในครัว

'ขอด้วยคนนะครับ'

'จะกินหรือคะ' พุดถาม แต่ยอมยื่นไอศกรีมแท่งให้ จากนั้น 'อังเคล' ก็เดิน
นำขบวนเด็กน้อยไปนั่งเรียงเป็นแถวยาวอย่างที่เห็น

แม่บ้านหันมาพูดกับหญิงสาวอย่างอารมณ์ดีว่า "เจ้านายคุณเอง...
เข้ากับเด็กได้ดีจริงๆ นะคะ"

"อย่างที่ฉันบอกแหละจะว่าผีเข้า"

"โธ่ คุณเอง"

"อย่าหลงภาพตรงหน้าเลยพุด" ดูเหมือนประโยคนั้นต้องการบอกกับ
ทั้งแม่บ้านและตัวเอง "เดี๋ยวพุงนี้ทำงาน เขาก็กลับร่างเดิมแล้ว อ๊ะ จริงด้วย"

อุทยานเมื่อนึกขึ้นได้ "พุงนี้ต้องทำงานนี้หา ทำไมตาบอดยังไม่กลับอีกล่ะ
ต้องให้ไล่หรือยังงั้นนะ"

ตีใหญ่ที่กินไอศกรีมแท่งหมดก่อนหันไปมองน้องอีกสองคน ตัวบ่อม
เสียวริมฝีปากอย่างเจ้าเล่ห์ แต่ทั้งสองรู้ทัน จึงรีบกระโดดข้ามไปนั่งอีกฝั่ง ใช้

ชายหนุ่มเป็นที่กำบังไว้เสียก่อน

"โหย แบ่งกันซี"

"ไม่เอาอะ พุดให้คนละแบ่ง ตัวเองกินหมด จะมาเอาของคนอื่นได้ไง"

คนตัวใหญ่กั้วเจ้าพวกตัวเล็กทะเลาะกัน เลยยื่นไอศกรีมที่เหลืออีกครั้ง ให้พี่คนโตไป

เด็กน้อยที่เริ่มตีหน้าเบ๊ยกไหลไสน้องชาย แล้วกลับมายิ้มได้อีกรอบ

"ขอบคุณอะ"

ชายหนุ่มยิ้มรับ ขยี้หัวเด็กๆ ด้วยความเอ็นดู

"ลุงทอมๆ" เด็กหญิงสะกิดไหล่ เรียกให้เขาหันมาหาตน "เวลาโกวเองอยู่ที่ทำงาน โกวเองเคยดูลุงทอมมั๊ยคะ"

"ดูหรอ" โทมัส แบนดอนนึกภาพหญิงสาวตีหน้าบูดทุกครั้งเวลาโดนเขาต่อว่าเรื่องงาน แล้วอดยิ้มไปกับคำถามนั้นไม่ได้ "ไม่นะ"

"แสดงว่าลุงทอมเป็นเด็กดี โกวเองเลยไม่ดู" ตีเล็กออกความเห็น เด็กหญิงแถมใส่หันมาพูดต่อ "โกวเองรักเด็กดีคะ"

"รักหมดด้วย" ตีใหญ่เสริม

ตีเล็กกั้วน้อยหน้าจึ่งพูดขึ้นบ้าง "พูดบอกว่าโกวเองชอบฝรั่ง"

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว ความรู้ใหม่จากเด็กช่างเฝ้าท่าหน้าสนใจเป็นพิเศษ คนตัวโตที่นั่งเงียบฟังไม่ได้ถามอะไรให้ดูน่าสงสัย แต่ภายใต้แสงสว่างจากตะเกียงไฟฟ้า ดวงตาสีฟ้า น้ำทะเลมีร่องรอยยินดีมากกว่าปกติ

"ฝรั่งหลังบ้านหรอพี่ใหญ่" เด็กหญิงถามขึ้น

"บ้าจี้ ผ่าหรั่งผมทอมๆ แบบอังก์เคิลทอมต่างหาก" คนพี่ลอยหน้าลอยตา อวดภูมิอย่างรู้ดีกว่าใคร

"งาน...โกวเองก็ต้องชอบลุงทอมจิคะ" เด็กหญิงถามเสียงใส แต่เขาไม่ทันได้พูดอะไร เพราะคนที่โดนอังก์ถึงก้าวเข้ามาเสียดก่อน

"สุมหัวคุยอะไรกันอยู่จ๊ะเด็กๆ"

"สูมหั้วคืออะไร" ชายหนุ่มหันมาถามอย่างไม่เข้าใจ
สาวน้อยวัยกระเตาะชิงตอบเพื่อทำคะแนนกับเขาว่า "สูมหั้ว...ก็นิินทา
โงะคะลุ่มทอม"

ที่เล็กกับที่ใหญ่ต่อประโยคด้วยสโลแกนจากรายการทีวีที่เคยได้ยินขึ้น
พร้อมกัน "ก็อัสชิป ก็อัสชิป"

"Gossip. นิินทา? ทำไมผมต้องนิินทาคุณด้วย" เขาถามอาสาแวน
หลานตัวจ้อย

เล่นฉันอีกแล้วมัยละเจ้าพวกนี้

"ช่วยฮับ ทำไมลุ่มทอมต้องนิินทาโกวเองด้วย" ตีเล็กสับสนุน

"ไปกันใหญ่แล้ว สูมหั้วเขาหมายถึงรวมกลุ่มจะ ไม่ใช่นิินทา แล้วฉัน
ก็หมายถึงเด็กๆ ไม่ได้รวมบอสด้วยสักหน่อย" อธิบายให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ฟัง
แต่เจ้าตัวแสบกลับรีบแก้ตัว นิสัยเหมือนใครบางคนไม่มีผิด

"พวกเราไม่ได้นิินทานะฮะโกว พวกเราแค่บอกว่าโกวเองนะชอบ...
ไม่เอาดีกว่า เตี่ยวโกวเขิน"

"เขินอะไร"

เด็กชายสองคนยิ้มกรุ้มกริม หัวเราะใส่กัน เป็นหลานคนโปรดเสียเอง
ที่บอกเสียงใสว่า

"พี่เล็กเขาจะบอกว่าโกวเองชอบฝรั่งแบบลุ่มทอมนะคะ"

"ฮา!" คำตอบไม่คิดของเด็กน้อยเหมือนใครเอาระเบิดปาใส่หัว
ความร้อนพุ่งจี๊ดขึ้นมาถึงใบหู แม้พยายามตีหน้าขริม แต่กลบอาการเขิน
ไว้ไม่มีผิด "ไปเอามาจากไหนเนี่ย"

สงสัยคตินี้จะต้องเรียกทั้งแม่บ้านและเด็กสามคนมาปรับทัศนคติกัน
ยกใหญ่

"ก๊วๆ โกวเองหน้าแดง โกวเองชอบลุ่มทอมแหงๆ" เด็กชายทั้งสอง
ยิ้มล้อเลียน หัวเราะคิกคักได้ใจ

"เดี๋ยวเถอะ! ล้อผู้ใหญ่เธอ ขึ้นห้องไปแปรงฟันให้หมดเลยนะ"
 "ว้ายๆ เขินใหญ่เลย ก๊วๆ โกวเองจะมีแฟน โกวเองจะมีแฟน"
 "เราสามคน! พรุ่งนี้ไม่ต้องกินขนมเลยนะ งดของเล่น งดทีวี!"
 "จ้ำงก็ไม่กลัว เล็กไปบอกเหล่ามาตีกว่าว่าโกวเองจะมีแฟน"
 "เดี๋ยวเถอะทีเล็ก"

เด็กน้อยหลบมือที่พยายามรวบตัวไว้เป็นระวิง ก่อนดึงมือที่ใหญ่วิ้งหนี
 ขึ้นบ้าน ส่วนอาหลังยืนหัวเราะคิกคักหลบอยู่หลังชายหนุ่ม

"อาหลัง"

เด็กน้อยโผล่มายิ้มกริม ตีหน้าชื่อ ก่อนตะโกนว่า "โกวเองจะมีแฟน
 โกวเองจะมีแฟน"

สองค้เหน้อยจะตามรวบตัว จึงปล่อยทิ้งตัวสุดท้ายวิ้งหนีตามพี่ชาย
 สองคนไป ไว้ค่อยคิดบัญชีที่เดียวตอนเข้านอน

พอตัวยุ่งหายกันไปหมด จึงเหลือแค่เธอกับคู่กรณี

"อย่าใส่ใจคำพูดพวกนั้นเลยนะคะบอส เด็กๆ ก็พูดไปเรื่อย ตูละครเยอะ
 ก็แบบนี้"

"เยอะพอง กับ their aunt หรือเปล่า"

ทั้งน้ำเสียงกับหน้าตาซ่อนรอยหัวเราะนั้น บอกมาเลยว่าหลอกต่ำ
 ยังเข้าใจง่ายกว่า

"นี่ก็...สามทุ่มแล้ว ขับรถตึกๆ เป็นอันตรายได้นะคะ"

"ขอบคุณที่เป็นห่วง"

ใครเป็นห่วง คนเขาไล่หรือก ชี้ตู้ชะมัด

"พวกหลานๆ ของคุณน่ารักดีนะ" คนเฉไฉไม่ยอมกลับมาบอกระหว่าง
 นั่งยึดขาเหยียดยาวบนพื้นกระเบื้อง ไล่สายตามองเรื่อยไปตั้งแต่ต้นไม้ในสวน
 ถึงฟ้าไรต์วงจันทร์ "They remind me of my niece and family."

อ้อ มีหลาน ถึงว่า...ทำไมหุ่นยนต์เข้ากับพวกลิงได้ดีจัง

"I never thought I'm gonna miss them this much."

คนออกปากไปอยู่เมื่อครู่รู้สึกผิดขึ้นมาทันที เพราะต่อให้เป็นหุ่นยนต์ทำอะไรตามแบบแผน แต่ถ้ามีอะไรสะกิดใจ ก็คงคิดถึงบ้านได้เหมือนกัน

ยิ่งคนตรงหน้าไม่เคยสูงส่งกับพนักงานในบริษัท นอกจากเธอที่ถูกบังคับให้ทำงานทำโอทีด้วย หากความเหงาจะเข้ามาทักทาย ก็คงไม่แปลกอะไร

"ผมกลับล่ะ" คนที่กุมอารมณ์ตัวเองได้ดีเสมอตัดบท ลูกขึ้นเสียเฉยๆ

"ขอบคุณสำหรับคืนเนอร์วันนี่ ผมว่า...มันดีกว่าโคม่าที่ ไม่ได้กินเสียอีก"

สาวกั๋เฝ้าริมฝีปาก กลั้นใจไม่ประชดกลับอย่างเคย แค่มั้ม แล้วเดินไปส่งเขาที่รถ

"By the way..." ชายหนุ่มหันมาพูดก่อนเปิดประตู

"คะ?"

"See you tomorrow."

"อา...คะ"

นี่กว่าจะพูดอะไรมากกว่านั้นซะอีก

เอ๊ะ...แล้วเธออยากจะให้เขาพูดอะไรกันล่ะ

ภายในวันเดียว ผู้ชายคนนี้ก็กลับสร้างความประหลาดใจให้เธอได้ไม่หยุดหย่อน และดูเหมือนจะถี่ขึ้นเรื่อยๆ ตามแรงเต้นของหัวใจ

คนไหนเป็นตัวจริงของเขากันแน่ บอสมาดขริมตีหน้าเคร่งหรือฝรั่งช่างเข้าแหย่ ดวงตาวะวับตรงหน้า

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนไหน ดูเหมือนโทมัส แบรรนดอนจะป่วนความรู้สึกนึกคิดของเธอได้...ไม่มากก็น้อยเลย

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3Hf8gpB>